

faa kortere Rigsdagssamlinger, saa at Arbejdet blev mere koncentreret i disse, og vi kunde komme bort fra den Arbejds metode, vi har været inde paa i de senere Aar, som er i høj Grad demoraliserende for Rigsdagens Arbejde og ganske sikkert ogsaa demoraliserende for dem, der arbejder ovre i den røde Bygning. Dermed hænger det maaske nok noget sammen, at vi ser disse næsten utallige Ændringsforslag komme ind under Finanslovsforslagens Behandling, idet Sagerne ikke har været tilstrækkelig forberedte; man har maaske i Administrationen ikke haft tilstrækkelig Tid til at forberede dem, før Finansloven blev forelagt.

Det er ingen behagelig Opgave, der foreligger for den nuværende Regering. Det er altid lettere at give end at tage tilbage, og naar der har været anbragt saa mange Sugerør til Statskassen, som der har i den sidste Aarrække, frembringer det altid en vis Tørhed dér, hvor disse Sugerør har udmundet, naar man holder op med at lade Strømmen flyde. Men det er, som jeg udtalte før, en Nødvendighed, at der kommer en anden Gænge i hele Statshusholdningen. Det gaar ikke an, at man vedbliver kritikløst at øse Penge ud, saaledes som det skete tidligere, og at skaffe dem ind i Statskassen ved i overvejende Grad at tage dem, hvor Flid og Sparsommelighed skaffer dem til Veje. Det vil derfor ogsaa efter mit Partis Mening være nødvendigt, hvad enten Statskassen skal bruge Beløb, der rækker op mod det, vi nu er inde paa, eller mindre Beløb, at en Del af de Skatter, som under den sidste Periode har været — jeg kan sige til Glæde for det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), der talte for Socialdemokratiet — taget paa Indtægt og Formue, lægges over paa en indirekte Basis, uden at man dog derved beskatter de Artikler, som hører til Borgernes Nødvendighedsartikler. Det var i øvrigt ejendommeligt at høre det nævnte ærede Medlem slaa saa stærkt til Lyd for den direkte Beskatning, endskønt han lige i Forvejen havde talt om, at det var en Svaghed ved den, at maaske en Del af dem, hvem disse Skatter var paalignede, havde ondt ved at betale, naar den Tid kom, da Skatterne forfaldt; det gælder ikke alene Arbejderne, som det ærede Medlem havde sin Opmærksomhed henvendt paa, men det gælder i meget høj Grad Forretningsfolk, og medens det ærede Medlem mente, at der ikke i Aar vilde være Tale om Skattenedgang, skulde jeg dog tro, at der er mange af

dem, der har haft de store Indtægter i 1920, som vil faa meget ondt ved at betale, naar Skatterne forfalder.

Under denne højspændte finansielle Situation maa det ligge nær, at Staten viser Varsomhed med at optage nye Opgaver, og man bør da ogsaa have Opmærksomheden henvendt paa ikke at drage mere ind under Statsdrift end højst nødvendigt. Statsdrift er og bliver dyr, og vi har jo set Udgifterne formere sig ganske overordentligt for de Virksomheder, som Staten driver, i den senest forudgaaende Aarrække. Det er ikke min Mening at komme ind paa ret mange Punkter indenfor Statsdriften, jeg skal blot som Stikprøver nævne et Par enkelte Forhold. Jeg finder en Post, som blev sat ind ved anden Behandling i Folketinget paa Landbrugsministerens Budget, et Ændringsforslag, Nr. 12 til Konto II. B. 2. a., som forhøjede en Bevilling paa 35 000 Kr. med 42 800 Kr. Man tilsigter dermed at drive et Landbrug ude i Dyrehaven. Der skal bygges en Stald, og man vil drive permanent en Del af Dyrehavesletten, som har været henlagt til Græsning for Dyrene, i Stedet for, at man hidtil skiftevis har oprevet forskellige Stykker af Sletten, besaaet dem og lagt dem ud igen. Jeg tror ikke, at det vil blive nogen indbringende Foranstaltning for Statskassen, som her er tilsigtet; den er tiltraadt af samtlige Partier i Folketinget, og jeg skal derfor ikke opponere mod Bevillingen her, men vil dog bede den højtærede Landbrugsminister om at holde et vaagent Øje med den Virksomhed, der nu skal foretages under hans Ægide. Det Landbrug, der skal drives, vil neppe blive indbringende for Staten, thi det skal foregaa paa nogle af de daarligste Jorder i Dyrehaven; dér vil man nu etablere Landbrug, bygge Bygninger og anskaffe Heste, altsammen for at skaffe billigere Kørsel til Skoven. Det synes mig at være, lad mig sige, en ondartet Sygdom hos baade Statens og Kommunernes Funktionærer, at man stadig vil gribe om sig og lægge mere og mere ind under Statens eller Kommunernes Bedrift i Stedet for i saa høj Grad som muligt at lade det private Initiativ være raadende. Det er ogsaa Tilfældet her. Medens Skoven tidligere har lejet den Hestekraft, som man har haft behov, vil man nu selv skaffe dem til Veje. Jeg tror, som sagt, ikke, det vil blive nogen pekuniær Fordel for Statskassen, men naar man holder Øje med det, kan man jo i hvert Fald forlade denne Drift igen, og saa har man da i det højeste bekostet